Р Е Ш Е Н И Е
№ 39832

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **8611** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. М. Т. с ЕГН: [ЕГН] и постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]. ап. 2, подадена чрез адв. К. Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-002947 от 15.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" – СДВР, с която спрямо жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП – "временно спиране на дейността до отстраняване на неизправността". Предметът на оспорване е уточнен с молба от 16.07.2026 г., подадена от жалбоподателката, чрез процесуалния й представител. В жалбата се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Според жалбоподателката оспорената ЗППАМ е издадена в противоречие с чл. 59, ал. 2 от АПК, тъй като в оспорената заповед липсва конкретно посочена норма, според която описаната от фактическа страна монтирана допълнителна метанолова система за повишаване мощността на двигателя, се явява техническа неизправност, респ. значителна техническа неизправност. Сочи също така, че разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ППЗДвП не съдържа подобен вид неизправност, така както е посочено в процесната ЗППАМ, поради което не може да бъде преценено процесното МПС за неизправно само въз основа на това техническо установяване. Също така счита, че от оспорената заповед не става ясно какъв вид неизправност е установена в процесния автомобил.

Така мотивиран иска отмяна на оспорената
В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.
Ответникът - полицейски инспектор към Отдел "Пътна полиция" - Столична дирекция на вътрешните работи, в открито съдебно заседание се представлява от юрк. П., който заявява, че оспорва жалбата, като неоснователна. Подробни възражение за неоснователност на жалбата се излагат в писмени бележки, подадени чрез юрк. К.. Иска от съда да отхвърли подадената жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.
Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:
С обжалваната ЗППАМ № 26-4332-002947 от 15.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Отдел "Пътна полиция" - СДВР, по отношение на М. М. Т. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП – "временно спиране на дейността до отстраняване на неизправността". Заповедта препраща към съставения АУАН Серия GA № 5536754 от 14.06.2026 г., срещу Е. Н. Т. за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – движи се със значителна техническа неизправност на ППС.
В ЗППАМ е описано следното нарушение: на 14.06.2026 г. около 00:59 ч. в [населено място] по данни на свидетелите очевидци Е. Н. Т. управлява лек автомобил Б. М5 с рег. С., собственост на М. М. Т. с ЕГН: [ЕГН], се е движил по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. „ „Д. П.“ и на около 20 метра след кръстовището с [улица]се установи че, автомобилът е със значителна техническа неизправност изразяваща се в монтирана допълнителна метанолова система за повишаване на мощността на двигателя. Посочено е също така, че водачът е сам в МПС-то.
Няма данни за връчване на заповедта на жалбоподателката, поради което съдът приеме, че жалбата срещу процесната ЗППАМ е подадена в законоустановения 14-дневен срок до Административен съд – София-град.
Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия GA № 5536754 от 14.06.2026 г., срещу Е. Н. Т. за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – движи се със значителна техническа неизправност на ППС, собственост на жалбоподателката - М. М. Т..
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР са определени службите за контрол по ЗДвП. С

т. 1. 3 от същата областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата. На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" към районните управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР.
Процесната заповед е издадена от И. В. Й., която съгласно Заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 03 група към Отдел "Пътна полиция" при СДВР. Тази длъжност попада в кръга на оправомощените със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. длъжностни лица, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган. Предвид изложеното неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед.
Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.
Спорът се свежда да това дали е налице съществено процесуално нарушение при издаване на оспорената заповед и дали са спазени материалнопровните норми.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото следва да се установи наличието на съответната заповед за оправомощаване, както и компетентността на издателя на процесния административен акт.
С изменението на чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП, обнародвано в ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., законодателят е предвидил временно спиране от движение на пътно превозно средство, когато същото има опасна неизправност, когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми, когато конструкцията му е изменена без съответното разрешение или когато моторното превозно средство е със снети шумозаглушители. При тази нормативна регламентация следва извод, че предвидената в разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. "а" от ЗДвП принудителна административна мярка, се прилага в четири хипотези: 1. когато пътното превозно средство има опасна неизправност; 2. когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми; 3. когато конструкцията на пътното превозно средство е изменена без съответното разрешение и 4. когато моторното превозно средство е със снети шумозаглушители.
От събраните по делото доказателства се установява, че на процесния автомобил е монтирана допълнителна метанолова система за повишаване на мощността на двигателя. По делото е представен АУАН Серия GA № 5536754 от 14.06.2026 г., в който се съдържа описание на констатираната неизправност – монтирана допълнителна метанолова система за повишаване мощността на двигателя, както и показания /докладна записка/ на служител, участвал в проверката, който възпроизвежда непосредствените си възприятия от извършената проверка. С посочения АУАН е прието, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – движи се със значителна техническа неизправност на ППС.
Съгласно цитираната норма на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни. Неизправностите биват незначителни, значителни или опасни, които понятия са дефинирани в § 6, т. 71, т. 72 и т. 73 от ДР на ЗДвП. В т. 73 на § 6 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на "опасни неизправности", според която същите

представляват пряк и непосредствен риск за безопасността на движението по пътищата или имат въздействие върху околната среда.
Неоснователно е възражението в жалбата за незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като посочената от органа неизправност не е сред изредените в чл. 10 от ППЗДвП. Действително в чл. 10 от ППЗДвП законодателят е дефинирал видове повреди и техническа неизправност на МПС, сред които установената с представения по делото АУАН неизправност - „монтирана допълнителна метанолова система за повишаване на мощността на двигател“, не е посочена. Тук следва да се отбележи, че това изреждане на неизправности не е изчерпателно. В разпоредбата на чл. 101, ал. 4 от ЗДвП е предвидено, че неизправностите и тяхната класификация се определят с наредбата по чл. 147, ал. 1. Критериите за оценка на техническата изправност и класификацията на установените неизправности са уредени в Приложение № 5 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства.
В случая обаче съдът приема за основателно основното възражение в жалбата, а именно, че в оспорената заповед липсва посочване на конкретна норма, според която описаната от фактическа страна монтирана допълнителна метанолова система за повишаване мощността на двигателя, се явява техническа неизправност, респ. значителната техническа неизправност. Нещо повече, след изменението на ЗДвП, в сила от 07.09.2025 г., значителната техническа неизправност сама по себе си не представлява материалноправно основание за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП. При тази хипотеза законът изисква неизправността да е от категорията на „опасна техническа неизправност“. Нито в АУАН, нито в оспорената заповед е посочено, че установената неизправност представлява пряк и непосредствен риск за безопасността на движението по пътищата или има въздействие върху околната среда по см. т. 73 на § 6 от ДР на ЗДвП. По делото не са представени и доказателства в този смисъл, липсва снимков материал, както и конкретна обосновка относно техническите характеристики на монтираната метанолова система, начина на функционирането ѝ, въздействието ѝ върху работата на двигателя и отражението ѝ върху безопасността на движението или върху околната среда
Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Това изискване има съществено значение при издаването на принудителни административни мерки, тъй като позволява на адресата да разбере конкретните обстоятелства, въз основа на които е ограничено правото му да използва превозното средство, и да организира защитата си срещу тях. В случая административният орган е посочил категорията „значителна техническа неизправност“, но не е обосновал защо същата следва да бъде третирана като опасна неизправност, обуславяща прилагането на чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП. Доколкото към датата на издаване на процесната заповед цитираната разпоредба предвижда мярката да се прилага единствено и само при опасна неизправност или при някоя от другите изрично посочени хипотези, административният орган е следвало да установи по безспорен начин наличието на конкретното приложимо законово основание. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В случая тази доказателствена тежест изрично е указана на ответната страна, но същата не може да се приеме за изпълнена единствено чрез констатацията, че върху автомобила е монтирана метанолова система, без да е установено и обосновано съответствието на това обстоятелство с конкретна материалноправна хипотеза на чл. 171, т. 2, б. а) от ЗДвП. При тези обстоятелства фактическият състав на твърдяната неизправност остава недоказан.
Предвид изложеното съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при съществено нарушение на процесуалните правила и при неправилно приложение на

материалния закон, поради което същата следва да бъде отменена.
При този изход на делото на ответната страна разноски не се следват.
Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателката в размер на 5,11 евро – заплатена държавна такса. По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение, съдът намира същото за неоснователно. По делото липсва представен договор за правна защита и съдействие както и платежен документ за извършено реално плащане, поради което разноски за адвокатско възнаграждение не следва да се присъждат.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002947 от 15.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ - Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА Областна дирекция на министерство вътрешните работи – С. да заплати на М. М. Т. с ЕГН: [ЕГН] и постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]. ап. 2, разноски по делото в размер на 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: